

Sonety krymskie

Ukazują nowatorskie spojrzenie na przyrodę Wschodu. Jest to subiektywne spojrzenie wędrowca, Pielgrzyma, człowieka obciążonego bagażem pamięci, samotnego, oderwanego od rodzinnego kraju. Na otaczający go świat patrzy on poprzez pryzmat własnych, bolesnych doświadczeń, tęskni za „głosem z Litwy”.

Sonety stanowią też próbę znalezienia nowego języka dla opisu fenomenów przyrody, ma on przekazywać to, co charakterystyczne i odrębne. Ale jest to opis połączony z przeżyciem i wędrówką – w głąb siebie. Sformalizowana struktura sonetu (2 strofy cztero- i 2 trójwersowe, 2 pierwsze opisowe i 2 ostatnie refleksyjne) wymusza natomiast kondensację znaczeń i nasycenie orientalizmami i bogatymi przenośniami (step – ocean, niebo – pustynie błękitu, morze – niebios na dole). Jednocześnie cały cykl ma formę fragmentaryczną, bowiem tylko poprzez fragment można oddać to, co nie da się ogarnąć w całości – nieskończoność. Można bowiem spojrzeć – „przez światła szczeliny” – ale trudno przekazać to, co się zobaczyło, „bo w żyjących języku nie ma na to głosu”.